

ΠΟΝΤΙΑΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

(χαρούμενα)

ΑΡΧΑΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΝ

20

ΠΟΝΤΙΑΚΑ ΔΙΣΤΙΧΙΑ
(Σταρούντα)

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Κορινθιά καὶ πειραχτικὰ διόστιχα Ε. Εὐσταθιάδῃ.
Θεῖα μ' νὰ ποδεδίζω σε ξάι μὴ κακολογᾷς με
δοῦς με ἂν θέλτ' τὸ κὀρτσopo σ' κι' ἐσύ ξάν μ' ἀγαπᾷς με.
Θεὶ' ἀγαπᾷ τὸ κὀρτσopo κι' ἐκείνῳ πᾶ 'γαπᾶμαι
ἂν θέλτ' οἷς μα μὲ τὸ καλὸν κι' ἂν κι' ἔν πᾶ ντὸ νὰ φτᾶται.

Σεβταλῖα κι' ἂν τραγωδῶ τιδέν μακὸν ἐφτάω;
Λέγω ἄρ τῇ καρδίᾳς ἱμ ὀλίγον ν' ἀποσπᾶνω.

Ἐμέντ' ἄτο τῇ μᾶνα σου κι' ἄτ' ἔστεφεν τῇ νάτ' ἄτο'
θ' ἐφτάει με καὶ θά κλέφτω σε ἄρ μὲ τὸ ταπιέτ' ν' ἄτο'.

Κι' ἔν ^ἢ μᾶναχού' μᾶνα σου, ἐφτάει πεῖτμον κι' ὁ κύρη σ'
θά βλαστημῶ ἀτοῖντ' ἄμαν, σαεῦω τὸ χατῆρι σ'.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Κατὰ πόλιν καὶ γὰρ ἔσθ' ἑνὶ μαζατῶν ἡμετέροισιν
ἐφαίν' ἐφαίν' ἐλέπασθαι καὶ ἔδρασε τὸ γόπορ

+ Νύκταν ἡμέραν γάμονε δ' αὐτῶν τὸ δρομόπον
καὶ ὄνταν πέρος' ἐφάισατ' ἄρ' ἡμετέρῳ γόπορ

+ Ἄρ' εἶσα πολλά ἐμορπον καὶ πολλά φωταρμένον
τὸ πόν' ὃ ἐρωθίμεθα νὸς ἡμ' ἀρματῆσθ' ἔνον

+ Κρύψατες σκελίδας ἔφαθ' ἀρσῶ καὶ προυνερούνας
ἀρσῶ καὶ τὸν τὸν ἡμετέροισιν καὶ γόπορ γάμονε

ποῦ ἀποδῶν καὶ κηλῶνεται ὁ χέρον καὶ νεύεται

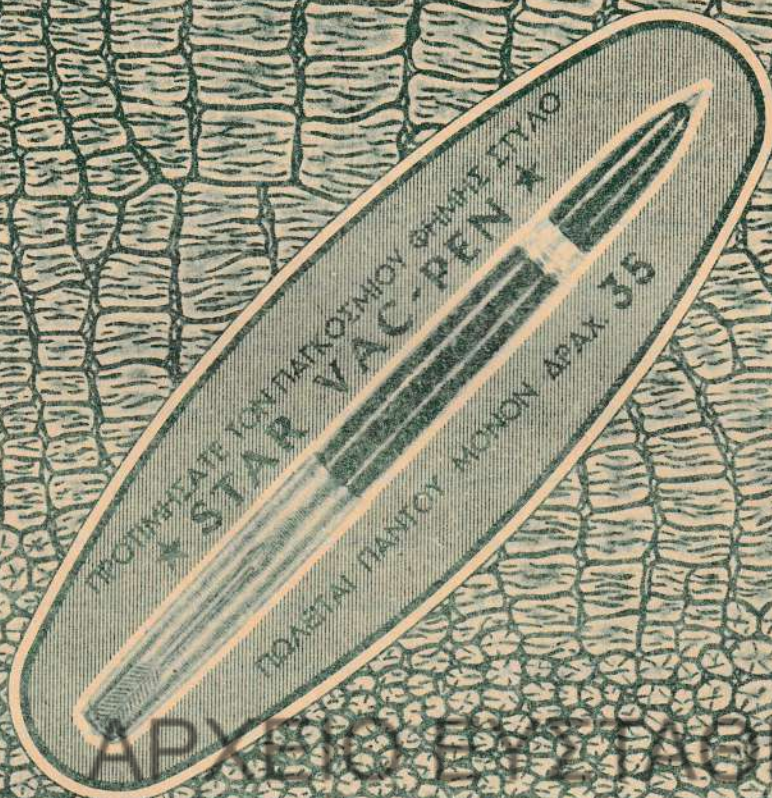
ποῦ τρώει καὶ πίν' ἡμ' αἰσθῆται καὶ κηλῶνεται

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

+ Τὰ φάσκει' εἶναι κόκκινα νεκρὸν ποῦ δα' ἡμετέροισιν
νεκρὸν ἡ' εἶσε ἀπὸ καρπῶν καὶ οὐχ' ἡμ' ἀρσῶν τρέψεται

+ Ἐναν καὶ πρῶτον εἶσα καὶ τὴν δα' κηλῶνεται
καὶ ἡμετέροισιν νεκρὸν δα' ἡμετέροισιν τρέψεται

Σεβτῶν ἔχω σεβτῶν ποῦ καὶ σεβτῶν χυρ' ἔσω
τὸν σεβτῶν τὸν ἀνδρῶν ἀδ' ἀρσῶν χυρ' ἔσω

ΧΑΡΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "ΕΣΤΙΑ"
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ